

EGY DÉLUTAN MIŠA KAPITÁNY ÉPÜLETÉBEN A NÉHAI BÖLCSÉSZKARON

MARIJA ŠIMOKOVIĆ

1

mily könnyedén átcsúsztunk a régi karról az újra
csakán egy ajtót kellett kizárni mely a két épületet
elválasztotta egymástól
s a kontinuitás ravaszága olyan méltóságteljes hangulatba
sodort bennünket
amilyenben valaha régen megszerettük a filozófiát
a könyvtár megőrizte számtalan izgalmas kalandunkat
voltaire, rousseau, d'alembert könyveinek oldalain
az eksztatikus camus-i, sartre-i, merlau-ponty-i esztétika
könyvalapjain
minden az ősi bölcsek nyugalmát árasztotta
még a violaszín terítők is
az asztalokon

2

mintha branko pavlović professzor is megállt volna egy pillanatra
felidézve magában hogy a régi istálló eme épületszárnyában
a püthagoraszi iskoláról, filozófiáról, arisztotelész metafizikájáról
adott elő még abban az időben
amikor megadatott a császárnak ami a császáré s istennek ami istené

3

sűrű fekete gondosan fésült hajukból
a filozófusok az ókortól napjainkig mindenkinek
három kérdést tettek fel

4

miközben miša kapitány épületének udvarára lassan leszállt az
 alkony
 némelyek ürügyet mások időt kerestek maguknak
 a kolarac népegyetemen tartandó irodalmi estre
 branko pavlović professzor 3-tól hétig
 megbűvölten hallgatta mintha először hallaná
 a fölöttünk levő égről és az alattunk levő földről elrebegett
 szavakat
 azok szájából akik még csak utánozni tanulják őket
 azok szájából akik néhány év múlva akárcsak ő a számtalan
 elszívott cigaretta füstjében keresik majd
 az udvarban éppen lehullott levelek illatát

5

s valahol közelünkben a kalemegdánon
 a szerelmesek megálltak hogy jobban összetapadhassanak
 savanyú ábrázattal keresve ajkukon a hedoné és az eudaimonia
 szavak értelmét

6

amikor platónnal és az állammal kapcsolatban kiejtette homérosz
 nevét
 de az ok lényegtelen amikor azt mondta homérosz
 a violaszín asztalterítőn egyszerre sorjázni kezdtek az évek
 melyek során ő a filozófus és én a költő
 megsejtettük ezt a vizsgát a terítőtől elővörösölt
 cesa asszony is a könyvtárosnő aztán ujjaim alatt
 illatokat éreztem, megtápicintottam valakinek az arcát
 aztán egy újabb arcot és hirtelen mindannyian itt voltunk
 a violaszín asztalterítőn, és kezdett összefolyni a tinta,
 a régi könyvek, a grafit és az udvarban levő gesztenyefák illata
 a reggel és nataša div filter cigarettájának illata a kosmaji
 kávé illatával miközben zuko a kirakatban üldögélt és
 rahatlokumot szurkálva fogvájóval új utazásokon törte a fejét,
 összefolytak beszélgetéseink a hajózásról, spanyolországról,
 van gogh nagy tárlatáról, rólunk, a filozófia nagy reménységeiről

7

mindannyian itt voltunk a violaszín asztalterítón egyszerre
legjobb éveinkben
és a könyvespolcok jelentőségteljesen megcsikordultak
branko pavlović professzornak pedig homlokára hullott
egy sűrű fekete hajtincs miközben a nikotin és a régi udvar
illatainak sűrű ködfelhőjén át még mindig fáradhatatlanul
segített hallgatóinak hogy az örökösen mosolygó éterből
fájdalommentesen jussanak át a rettegésbe és remegésbe

FÜLÖP Gábor fordítása